І сумному научайтесь, І свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Нью Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 76. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 23-го КВІТНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, APRIL 23, 1974 No. 76. VOL. LXXXI.

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ ВІДЗНАЧАЄ СВОЄ 25-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЮ ПОЖЕРТВОЮ НА ПОШИРЕННЯ ПРАВДИ ПРО УКРАЇНУ

Пожертва на поширення правди про Україну. Голова Т-ва Українських Інженерів Америки інж. Євген Івашків передає головному касирові УНСоюзу мгр. Уляні Дячук чек на закуп двотомових комплетів Англомовної Енциклопедії Українознавства. На фото (зліва): мгр. Уляна Дячук, інж. Іван Мокрівський, головний предсідник УНС Йосип Лисогір, інж. Любомир Калинич і інж. Є. Івашків.

Джерзі Сити. — Товариство Українських Інженерів Америки, одна із найбільш заслужених наших професійних установ у цій країні, відзначає в цьому році 25-річчя свого існування і своєї праці і з тієї нагоди пожертвувало $4.700.00 на закуп 2-томових комплетів виданої старанням і коштом Українського Народного Союзу у видавництві Торонтського університету Англомовної Енциклопедії Українознавства для висилки її в подарунки тим, що мають найбільший вплив на формування американської публічної опінії — видатнішим американським пресовим та радіо - телевізійним коментаторам, які часто плутають Україну з її поневолювачами. Фонди ці передала голові Товариства Українських Інженерів, інж. Євгенові Івашкову, група інженерів фірм та індивідуальних інженерів. Інж. Є. Івашків, разом із першим заступником голови ТУІА інж. Іваном Мокрівським та регіональним заступником інж. Любомиром Калиничем відвідали минулої п'ятниці, 19-го квітня, Головну Канцелярію УНСоюзу та передали свою велику пожертву на поширювання правди про Україну на руки головної касирки мгр. Уляни Дячук, у присутності головного предсідника Йосипа Лисогора й інших членів Екзекутиви. Закуплені Т-вом Інженерів комплети Енциклопедії передано до Українського Наукового Гарвардського Університету, який з черги повисилає їх зі своїм супровідним листом, на відповідні адреси.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА КОНВЕНЦІЙНИХ ІМПРЕЗ УНС У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, (О. Л-ий). — Організацією і переведенням 28-ої Звичайної Конвенції Українського Народного Союзу, що відбудеться тут в тижні від 20-го травня ц. р. у Маріотт Готелі при вул. Сіті Лайн і Монумент, Баля Синвид, Філядельфія, Па. 19131, тел. (215) 667-0200, займається безпосередньо Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу у Джерзі Сіті. Зате, для підготовки і переведення Конвенційних імпрез, що будуть відбуватися у часі Конвенції, покликано окремий Конвенційний Комітет, зложений із провідних союзових діячів Філядельфійської Округи УНС. До Президії цього філядельфійського Конвенційного Комітету входять покликані Екзекутивою УНС члени: д-р Володимир Галан — голова Комітету, проф. д-р Богдан Гнатюк — 1-ий заст. голови, д-р Іван Скальчук — 2-ий заст. голови і п. Степан Гавриш, голова Філядельфійської Округи УНС, як 3-ій заст. голови і координатор, та обрані на засіданні Комітету члени Президії Іван Одежинський — заст. координатора, мгр Михайло Ковальчук — секретар та Іван Данківський — скарбник. Комітет проводить свою працю при допомозі ряду ділових Комісій, до яких входять члени різних Відділів УНС Філядельфійської Округи.

(Закінчення на стор. 3-ій)

У 80-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНО-КОНВЕНЦІЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

МЕТА ЧЛЕНСЬКО КАМПАНІЇ	3,000
ДОСІ ПРИЄДНАНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	1,414
ДЛЯ ОСЯГНЕННЯ МЕТИ ЩЕ ПОТРІБНО	1,586

Впродовж минулого тижня одержала Головна Канцелярія 117 аплікацій нових членів. Серед них по дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори, конвенційні делегати і секретарі Відділів:

Микола Хоманчук (В. 5.) — 8 аплікацій нових членів, Карло Кобіто (В. 121) — 7, Іван Книгницький (В. 430) — 7, Роман Татарський (В. 94) — 6, Михайло Семків (В. 379) — 5, Данило Пищ (В. 458) — 5, Михайло Кігічак (В. 240) — 4, Семен Левицький (В. 442) — 4, Іван Петрунцьо (В. 78) — 3, Андрій Кушнір (В. 83) — 3, Андрій Іванюк (В. 106) — 3, Микола Голінко (В. 245) — 3, Михайло Гентош (В. 305) — 3, Василь Цюпа (325) — 3, Марія Сцібайло (В. 452) — 3, Василь Колінко (В. 45) — 2, Михайло Ольшанський (В. 51) — 2, Теодор Лялька (В. 467) — 2, д-р Микола Шпитко (В. 487) — 2, Теодор Войтів (В. 503) — 2, та 40 секретарів, конвенційних делегатів і організаторів по одній аплікації.

РАЗОМ ДОСІ В КВІТНІ ПРИЄДНАНО 286 НОВИХ ЧЛЕНІВ.

Організація Американських Держав відбуває наради

Атланта, Джорджія. — У п'ятницю, 19-го квітня, тут розпочалися 11-денні наради Організації Американських Держав (О.А.Д.), яка охоплює 23 країни Західньої Півкулі. Державний секретар Генрі Кіссінджер, промовляючи на відкритті нарад, а також в суботу, заявив, що конечним є встановити „новий підхід" у відносинах між ЗСА та державами Латинської Америки. Він сказав, що Вашингтон від тепер провадитиме „політику доброго сусіда" та обіцяв ближчу співпрацю з членами Організації Американських Держав відносно монетарних і торговельних питань тощо. ЗСА, сказав Кіссінджер, тепер розуміють що в Латинській Америці настала „революція". Індустріялізація та модерні засоби комунікації і транспортації змінили економічне та соціяльне життя цих країн. Тому ЗСА, які в минулому часами самочинно рішали як найкраще допомогти своїм південним сусідам, тепер цілком не вмішуватимуться у внутрішні справи цих країн, а старатимуться співпрацювати з ними як „рівний з рівними". Хоча країни Західньої Півкулі зв'язані спільними проблемами та інтересами, то Організація Американських Держав не повинна становити ще одного „блоку народів", бо цих „блоків" у світі вже й так надто багато, сказав Кіссінджер.

Під час перших двох днів нарад кілька разів заторкнено питання Куби. Наприклад, Альберто Вінес, аргентинський міністер закордонних справ, вимагав, щоб Організація Американських Держав переглянула свою політику відносно Куби, яка від 1962-го року є під офіційним бойкотом О.А.Д., хоча деякі з цих держав вже давно відновили політичні й торговельні зв'язки з Гаваною. Вінес назвав цей бойкот „нереалістичним і анахронічним явищем". Подібно висловився Мігель де ля Фльор Валлє, міністер закордонних справ Перу. Натомість адмірал Ісмаел Гуерта Діяз, представник Чіле, твердив, що комуністична Куба продовжує свою агресивну політику вмішування у внутрішні справи південноамериканських країн і надалі є загрозою для миру й безпеки в Західній Півкулі.

Демократи рекомендують обнижити податки, Білий Дім не погоджується

Вашингтон. — Демократичний сенатор Гюберт Гамфрі з Міннесоти приєднався до інших чільних демократичних законодавців, які рекомендують, щоб Уряд обнизив податки. Зменшення податків, на думку сенатора Гамфрі, тепер конечно потрібне, щоб „стимлювати економіку". Це зменшення мало б стосуватися передовсім осіб, заробітки яких є низькі, або середні, щоб заохотити їх закуповувати більше продуктів широкого вжитку, що мало б позитивний вплив на дальший розвиток економіки, твердив Гамфрі. Він заявив, що 5.8-відсоткове обниження в національному доході ЗСА в першому кварталі цього року та інфляційний зріст в цінах вказують, що Уряд мусить негайно обнизити податки. Подібні думки вже раніше висловили демократичні сенатори Едвард Кеннеді з Массачусетс, Волтер Мондейл із Монтани та спікер Палати Репрезентантів Карл Алберт. Сподіваються, що демократичні законодавці збільшать свій натиск на Білий Дім після повороту Конгресу з Великодньої перерви, тобто, після 25-го квітня. Натомість Уряд вважає, що обниження податків тепер принесло б негативні наслідки. Кеннет Кол, головний дорадник президента Нікеона для внутрішніх справ, у неділю 21-го квітня заявив на телевізійній програмі, що таке обниження в податках погіршило б інфляцію, а на це Уряд не може погодитися. Кол твердив, що економічні проблеми ЗСА є зв'язані головним чином з браком пального. З огляду на те, що арабське ембарго вже знесене, в наступних кварталах 1974-го року американська економіка поновно підніметься, твердив цей дорадник президента Ніксона.

За один рік ціни продуктів широкого вжитку зросли на 10.2 відсотка

Вашингтон. — Бюро робітничих статистик повідомило, що від кінця березня 1973-го року до кінця березня цього року ціни продуктів широкого вжитку зросли на 10.2 відсотка, а в нюйоркській метрополітальній окрузі та в північній частині Ню Джерзі ці ціни зросли навіть більше, бо аж на 10.5 відсотка. До цього зросту найбільше спричинилися високі ціни на харчові продукти, пальне та чинші, а також дуже збільшилися кошти закупу та утримання приватних хат. Цей однорічний зріст в цінах був найбільшим від 1948-го року. Бюро робітничих статистик повідомило, що в березні ц. р. треба було заплатити 15.08 доляра за продукти, які в 1967-му році можна було купити за 10 долярів, тобто за 7 років ціни продуктів широкого вжитку зросли на 50.8 відсотка. Крім того, працівники цього Бюра, яке є частиною Департаменту праці, заявили, що від березня 1973-го до кінця березня цього року так звана „закупочна сила" пересічного фабричного робітника, який має на утриманню три особи, зменшилася на 4 відсотки, не зважаючи на факт, що тижневі заробітні платні за той час зросли пересічно на 11 долярів. Речники Уряду твердять, що хоча на другий квартал цього року передбачається дальший зріст в цих цінах, то в другій половині року інфляція повинна дещо сповільнитися, особливо після сподіваного рекордового врожаю.

„Бурлаки" в Темпель університеті добули чемпіонат

Філядельфія (П. Т.) — Заходами Рекреаційної Служби в Темпель університеті у Філядельфії зорганізовано в січні ц.р. окрему Відбивankову Лігу, зложену з 4 дивізій то 20 дружин, що з них 3 є українські. До фінальних змагань 17 квітня ц. р. вечером у МакГанґгол Гол в університеті станули дві найкращі відбивankові дружини, а це „Бурлаки" та греки. Українські пластуни перемогли греків значним висліпом 15-8, 15-7 та здобули чемпіонат Ліги. Тренером пластової дружини є Роман Олійник, а капітаном Ігор Ченстох. До складу дружини входять: Петро Курилас, Остап Татомир, Юрко Чайківський, Богдан Чайківський, Роман Михайлівський, Ігор Ченстох, Олег Цюк і Роман Сілецький.

СССР НАМАГАВСЯ ВПЛИВАТИ НА ЄГИПЕТСЬКУ ПОЛІТИКУ

Каїро. — Перші інформації про рішення єгипетського уряду звільнитися від совєтської залежности на відтинку постачання зброї і військового виряду, викликали в цілому світі незвичайне порушення. У додатковому своєму інтерв'ю для преси 21 квітня, президент Анвар ель-Садат поінформував докладніше про причини такого рішення уряду. Згідно з його інформацією, Совєтський Союз намагався використати свою позицію у відношенні до Єгипту з метою впливати на внутрішню і зовнішню політику Єгипту, не зважаючи на те, що Єгипет завжди намагався зберегти повну невтральність у взаєминах між західнім та східнім блоками і також не зважаючи навіть на самі заяви з боку совєтського уряду, що він не використовуватиме своєї позиції для впливу на єгипетську політику. Коли йдеться про майбутнє, то Єгипет, згідно з заявою президента Садата, буде намагатися зберігати невтральність і добросусідські відносини з усіми країнами. Єгипет готовий і тепер поновити переговори з СССР, щоб випрацювати нові умови постачання зброї і військового виряду з СССР для Єгипту, але без ніяких політичних передумов. Інший аспект у відносинах між СССР та Єгиптом заторкував ефективність совєтського постачання. Як тепер виявляється, СССР не вив'язувався з прийнятих зобов'язань, зокрема тоді, коли запотребування на виряд в Єгипті було незвичайно акутне. Був час, інформував президент Садат, що він чотири рази через спеціяльного представника інтервеніював в Москві щодо достави зброї і виряду і завжди одержував тільки відповідь, що „справу совєтський уряд розглядає". Такі відносини не могли продовжуватися без кінця і тому єгипетський уряд вирішив для досягнення певної рівноваги, звернутися також до західніх держав і мати з ними домовлення щодо потрібного для Єгипту військового постачання. В ході інтерв'ю президент Садат дуже позитивно оцінив ролю ЗСА в намаганнях замирення на Близькому Сході. Унезалежнення єгипетської політики від СССР викликало незадоволення в СССР, чому, як інформують з Москви, вже дала вислів совєтська преса, яка одночасно критично висловилася про домовлення Єгипту з ЗСА та Великобританією щодо очищення Суезького каналу, мовляв, це домовлення уможливлює „імперіялістичним державам" закріпити свої позиції в Азії.

Д. Азбель одержав візу на виїзд з СССР

Москва. — Тут повідомлено, що 63-річний професор-хемік Давид Азбель, який в лютому цього року перевів двотижневу голодівку, протестуючи проти відмови совєтського уряду дати йому візу, одержав виїздну візу на виїзд з СССР до Ізраїля. Виїздні візи одержали також його дружина та син. Давид Азбель належить до групи жидівських дисидентів в СССР. За сталінської доби він був арештований і перебував 16 років в ув'язненні та на засланні в концтаборах.

З Державного департаменту ЗСА інформують про спільні заходи з Колюмбійським університетом одержати візу для відомого науковця-дисидента Віталія А. Рубіна, спеціяліста на відтинку китайської клясичної культури. В. Теодор де Бар, віцепрезидент Колюмбійського університету поінформував, що університет поновно формально повідомив Рубіна про запросини на викладача в Ню Йорку. Таке поновне запрошення університет вислав на пропозицію Державного департаменту.

Відбулося пленарне засідання нової управи НТШ в ЗСА

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 19-го квітня, тут відбулося перше пленарне засідання нової Управи Наукового Товариства ім. Шевченка, обраної на загальних зборах 26-го березня, головою якої є тепер проф. д-р Осип Андрушків. Завданням першого пленарного засідання управи НТШ було розглянути і прийняти конкретні постанови в справі окремих рекомендацій загальних зборів та Контрольної комісії, зокрема щодо форм та метод самого діловодства, розподілити працю між членів управи та прийняти прелімінар бюджету на 1974-1977 роки. На засіданні розглянено також питання перекладу і видання повної Історії України Михайла Грушевського. Для налагодження поточної праці Управи покликала комісії, а також визначила зв'язкових до окремих установ. Упродовж каденції цієї управи діятимуть такі комісії: зв'язків з професійними організаціями (Р. Осінчук, М. Грищишин, Ю. Карпінка, І. Новосівський, В. Трембіцький), зв'язків з науковими установами інших етнічних груп (В. Трембіцький, І. Кедрин - Рудницький, П. Гой), етнічних студій (Е. Жарський, Д. Штогрин, В. Душник, П. Гой, В. Трембіцький), бібліотечна (М. Чировський, О. Соколишин, В. Стецюк, В. Стойко, В. Ленцик), зв'язків з братськими Союзами (Б. Гнатюк, П. Стерчо, В. Верган-Модрич, М. Чировський), пресова (Л. Шанковський, М. Сосновський, І. Кедрин-Рудницький, В. Верган Модрич, В. Душник), фінансова (П. Богданський, Р. Андрушків, О. Смішкевич, Р. Кобринський), приєднування нових членів (В. Стойко, Р. Максимович, М. Богатюк, І. Головінський, Ю. Фединський), зв'язків з Церквами (о. М. Войнар, М. Стахів, П. Стерчо). Зв'язковим управи НТШ з іншими славістичними установами обрано Є. Федоренка, з історичними установами — В. Стойка, а з УВАН — О. Андрушкова. На засіданні схвалено ревідований прелімінар бюджету НТШ на роки 1974-77, розглянено справу земельної посілости НТШ та будинку НТШ в Ню Йорку, довг на якому буде повністю сплачений вже в цьому році. В нарадах, якими проводив голова професор Осип Андрушків, взяло участь 23 членів управи.

ПОСВЯЧЕННЯ КУРІННОГО ПРАПОРУ

Гемпстед, Ню Йорк. — У неділю, 28-го квітня, о год. 3-ій по пол. у парафіяльній залі української католицької церкви св. Володимира в Юніодейл, відбудеться посвячення курінного прапору 39-го Куреня Уладу Пластунів Юнаків ім. Григора Орлика в Гемпстеді, Ню Йорк. О год. 10-ій рано в українській католицькій та українській православній церквах Гемпстеду будуть відправлені Служби Божі в намірені Пласту. Після посвячення курінного прапору відбудеться гостина, зорганізована місцевим кружком Пласт-прияту.

УКРАЇНА ЗАЧАРОВУЄ І РОЗЧАРОВУЄ; ЗАБОРОНИЛИ ТВОРИ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

Торонто (УІС „Смолоскип"). „Україна зачаровує і розчаровує" — розказувала дівчина, яка вернулася з України з великою групою школярів. — „Її краса захоплює. Де б ми не були — в Києво-Печерській Лаврі, біля пам'ятника Богданові Хмельницькому, в музеї Івана Франка, в музеї Т. Шевченка, чи в Карпатах — все таке близьке нам, рідне і прекрасне. Але коли я вслухувалася в мову, якою говорять люди на вулицях, в кіно, в магазинах — я майже всюди чула російську мову. На вулицях люди дивилися на нас, як на чужих туристів, а не як на своїх рідних дітей. Деякі боялися до нас підходити, оминали. Інші зокрема наші ровесники, підходили, говорили з нами..."

„Я зайшов до книгарні, сказав „добрий день" і запитався чи мають збірку поезій Василя Симоненка, — розказував 16 річний юнак. — В книгарні були люди, була молодь і... раптом все затихло. Всі повернулися в мою сторону і мовчки дивилися на мене. Я справді налякався. Не знав, що робити, тікати звідси, чи що з собою робити. Продавчиця, немов з обуренням, кинула в мою сторону „нєт!"..."

Мій кількаденний побут в Торонті збігся з поворотом 160 дітей канадських середніх шкіл з України. Вони побували там вісім днів, використавши свої березневі одноти-жневі вакації. Я зустрінувся з кількома групами цих учнів, декого відвідав дома. Коли я сказав, що буду писати про них — вони налякалися — „А що скажуть наші батьки? А як про нас довідаються большевики, нас більше не пустять, а ми хочемо ще колись поїхати на Україну". Ми так і домовилися: прізвищ не будемо вживати.

— І що дальше сталося? запитав я юнака „з книгарні".

— Я скоро вибіг. Мені було прикро і я думав, що ось-ось мене вхопить поліція і забере в тюрму. Я собі пригадав, як мої мама і батько наказували мені нічого ніде не питати, не говорити, бути всюди обережним. Коли я згадав батьків, раптом за плечима я почув „Здоров!" А ти звідки?" Я побачив хлопця, якого бачив в книгарні. Ми почали говорити. Він — мій ровесник, приїхав з провінції на якийсь республіканський з'їзд. Усміхаючись, він питався мене: „Що, тебе цікавить Симоненко?" — „люблю його, хотів дістати збірку" — відповів я. Ми почали говорити, пішли над Дніпро. „Симоненка у нас заборонили, — розказував хлопець, — знімають з бібліотек, а в книгарнях вже давно нема. В грудні минуло десять років від дня його смерти. Ще літом минулого року партія заборонила всяку підготовку до цієї річниці. Тому в нашій пресі одним словом не згадали його в грудні. Залишки шестидесятників плянували видати збірку до десятиріччя — але нічого не вийшло. Ані одного матеріялу ніде не відбулося. Коли хтось пробував щось зробити — його викликали органи грозили, лякали. Декого викликали в комітет комсомолу і вчили політграмоти, мовляв Симоненко „націоналіст", був „ворогом народу".

Молодий учень довго розказував про свої пригоди, коли його перервав інший:

— Знаєте, в Києві я був на „чорному ринку". Там можна все купити, різні сувеніри, старинні речі, ікони, навіть самвидав...

— Навіть самвидав? І тих,

(Закінчення на стор. 3-ій)

Т. ХОДОРОВИЧ І М. ЛЯНДА В МОСКВІ СТАЛИ В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Як уже коротко інформовано за повідомленням агенції Ройтера, дві активні учасниці руху за громадянські права в СССР — Татьяна С. Ходорович і Мальва Н. Лянда відважно виступили в обороні українського історика Валентина Мороза. Згідно з одержаною тут інформацією, заява цих двох діячок стала відома в Москві в день народин В. Мороза 15 квітня 1974 р. який і надальше перебуває у Владимірській тюрмі. У своїй заяві Т. Ходорович і М. Лянда апелюють до совєтських керівників і світової публічної опінії рятувати життя В. Мороза, яке сильно загрожене. У заяві наводиться факти про первісні побиття історика і постійне знущання над ним кримінальними злочинцями і ментально хворими, яких тюремні власті постійно саджають в одну камеру з ним. Стан здоров'я В. Мороза настільки загрожений, що Т. Ходорович і М. Лянда рішились на публічний виступ в його обороні, у свідомості, що за цей їхній мужній протест вони можуть також бути ув'язнені і піддані тим самим тортурам, під якими перебувають і В. Мороз і Л. Плющ. Згідно з їхньою заявою, постійні знущання значно погіршили стан здоров'я В. Мороза, а тюремні власті ще більш брутально і нелюдяно поводяться з ним.

Татьяна Сергіївна Ходорович від 1953 р. працювала молодшим науковим співробітником Інституту російської мови Академії Наук СССР в Москві. По професії вона лінгвіст. Є членом Ініціятивної Групи на захист прав людини в СССР. Звільнена з праці в Інституті в лютому 1972 р. В червні 1973 р. Т. Ходорович звернулася за захист Л. Плюща до Міжнародної Асоціяції Лікарів психічного лікування і Міжнародної Асоціяції Юристів, написавши статтю про Л. Плюща і незаконний суд ним п. з. „Покараний безумством; учений і держава". Статтю цю акад. А. Сахаров і Г. Подьяпольський переслали 25 червня 1973 р. до ген. секретаря ОН Курта Вальдгайма. Адреса Т. Ходорович: Пр. Мира, д. 68, кв. 156, Москва И-41, тел. 281-88-15.

Мальва Ноївна Лянда народилася 1919 р., по професії геолог, активний учасник руху за громадські права в СССР. Автор статті „Державна тайна: злочин і покарання Леоніда Плюща". Будучи під постійним моральним тиском зі сторони КГБ, очікуючи кожного дня арешту, вона ще 24 грудня 1972 року написала статтю „Заповіт останнього слова", яка в минулому році дістався на Захід. В цьому „Слові" Лянда м. ін. пише: „На випадок мого арешту, я буду напевно цілковито ізольована і позбавлена свободи писати чи говорити... Можливо, мене будуть уважати „ментально безвідповідальною"... і можливо я не буду присутня на моєму власному суді... Мої переконання і моя моральна позиція є загально відомі. Кожна інша моя поведінка може статись лише в результаті, коли мої слідчі застосують супроти мене методи, які знищили б мою волю і дух". Адреса М. Лянди: гор. Красногорск, вул. Чайковського, кв. 37, Московська обл., СССР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Лекція з поїздки в Україну

Під кінець березня в Україні побувала велика числом (162 осіб) група українських студентів канадських середніх шкіл. Провідником цієї групи був Юрій Джуравець, автор підручника української мови і промотор курсів української мови на Київському університеті для канадських студентів. В україно- і англомовному виданні КГБівських „Вістей з України" чч. 14 і 15 появилися репортажі про відвідини цієї групи в Україні з відповідним насвітленням і навіть цитованими заявами самого Ю. Джураця та окремих студентів на тему вражень з України. Репортаж цей ефективно спрепарований з пропагандивного совєтського погляду з виразним пляном показати читачам „позитивні враження" відвідувачів з підсовєтської дійсности. Згідно з твердженням автора репортажу Юрія Москаля, „у Львові, а також у Києві студенти мали всяку нагоду познайомитися з радянською дійсністю, побачити, як люди живуть, працюють і проводять свій вільний час".

Щоб „удокументувати" таке твердження, автор репортажу цитує нібито заяву окремих студентів - відвідувачів і керівника групи Ю. Джуравця. Поминаючи достовірність таких й інших заяв, треба однак звернути увагу на їхній зміст, тобто, як вони подані у совєтській пропагандивній газеті. Цитовані совєтським автором „заяви" виявляють аж надто ясно, про що йдеться совєцькій пропаганді і які моменти совєтський пропагандист мав наголосити. В першій мірі, загальний добробут населення, його задоволення побутовими умовами. Далі, „українськість" Української ССР, розвиток української культури, мови, дбайливе ставлення совєтського режиму до української культури. В репортажі підкреслюється „свободу рухів" і відвідувачів і населення. Кульмінаційним пунктом совєтського репортажу є цитата слів Ю. Джуравця, мовляв, „велика більшість (студентів) коментувала, що Україна, яку вони побачили в дійсності, у великій мірі відрізняється від цього, що на цю тему їм говорено в Канаді. Є фактом, що багато упродовж кількох днів знаходилися у „культурному шоку" — заявив Ю. Джуравець.

Ще знаменнішою є цитата з подяки Джуравця голові Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном Ю. Смоличу, де він говорив, що ця поїздка в Україну мала особливу вагу як засіб вивчення української мови. „Я мушу сказати, — говорив Ю. Джуравець, — що для студентів це була корисна поїздка. Всюди на вулицях, в готелях, школах і так далі — ми мали нагоду чути справжню українську мову. Для нас це була справді однотижнева лябораторія української мови". У такому самому дусі подані заяви окремих студентів, які висловлюють свою „вдячність" для згаданого совєтського Товариства за нагоду відвідати Україну і познайомитися з „непофальшованою" совєтською дійсністю. До репортажу додані відповідно дібрані фота, які додатково „ілюструють" писане у репортажі.

З розмови з учасниками цієї групової поїздки, яку публікуємо у цьому ж числі „Свободи", довідуємося про цілком інакші враження і настрої серед учасників. Особливо важливою є негативна оцінка поведінки керівника групи Ю. Джуравця, який „все хвалив" і висловлював вдячність „радянській владі". Іншими словами, він своєю поведінкою дав підставу совєтському авторові написати так, як він написав.

Немає сумніву, що совєтська пропагандивна машина подбала про те, щоб повністю використати назовні поїздку нашої молоді з Канади в Україну для своїх розкладових цілей, а в першій мірі порядком протидії проти поширювання правди про русифікацію тощо. Аранжери того роду поїздок повинні це мати на увазі і в ніякій мірі не можуть діяти так, щоб давати догідну зброю в руки совєтській пропаганді своїми „заявами" і „виправдуванням" антиукраїнської політики совєтського режиму. Того роду „українська робота" ніяк не є в українському національному інтересі і її нічим не можна виправдати.

Іван Поритко

60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

Шістдесяті роковини збройного виступу Українських Січових Стрільців, першої української військової формації до визвольної боротьби за волю українського народу в новітній добі, це — велика дата і подія історичного моменту. Відстань довшого часу дає історичну перспективу розцінити події за їхньою справжньою вартістю.

Ні трохи не применшуючи історичних заслуг наших колишніх українських армій і військових формацій у новітній добі — УНР, УГА, 1 УД УНА, „Карпатської Січі" і УПА, та беручи під увагу час і обставини, в яких вони організувались і діяли, можна ствердити, що в історії української визвольної боротьби, Українські Січові Стрільці займають зовсім виняткове місце. Воно особливе не тільки тому, що його започаткували юні добровольці, що з вибухом Першої світової війни зі всіх кінців Західньої України (Галичини і Буковини, хоча були й поодинокі добровольці з Великої України) заповнили ряди першої української військової формації. Цю нашу військову формацію заходами поляків штучно обмежено до невеликої кількости 2,500 вояків, так що більшости зголошених добровольців, подавляюча частина мусіла зі збірних осередків Львів-Стрий повертатись додому. Сутнє у цій історичній події є те, що від часу скасування Гетьманщини і знищення Запорізької Січі в другій половині XVII сторіччя — у формації УСС відновлено українське військо. Важливе й те, що затративши зовсім традицію власної збройної сили вона зійшла до форми етнічної групи яка з великим зусиллям ступнево відроджувалася еволюційним, культурно-просвітянським шляхом. Західні українці протягом двох поколінь дійшли до скасування панщини у 1948 р. до знатного ступня національної зрілости та змогли із власної ініціятиви і своїми силами зорганізувати власне військо. Діялося це в границях панування подвійної влади — центральної австрійської і наскрізь ворожої нам — польської. У тому часі широко розгорнено молодечі організації „Січей", „Соколів" і інш., що під покришкою спортових, руханкових і пожежних товариств формально тільки сприяли фізичному здоров'ю молоді, бо насправді стали відразу ядром парамілітарних організацій.

Мудрим клопотанням тодішнього політичного проводу — здобуто дозвіл центральної австрійської влади на створення українського легіону та покликано до діяння „Бойову Управу", як політичну верхівку того легіону. З цього слідує, що українські Січові Стрільці були дійсно українським військом: ідеалізм української молоді, що виповнили ряди цієї військової формації виключно лише із іменем України та постановою воювати за її незалежність. Доказом того є маніфест з 6 серпня 1914 р. в якім „Головна Українська Рада" закликала — „Український народе! Гряде время якого досі не було, збрижається давно вижидана хвиля, що долю українського народу віддає в руки самому народові. Тепер або ніколи виборемо собі свободу: Або станемо панами своєї землі, або залишимося надалі в чужому ярмі. В тому вага хвилини, що самі можемо рішати про свою долю та власними руками можемо добувати собі свободу... Тому кличемо до тебе, народе: До зброї! Із оружжям в руках поміряймось із віковічним ворогом, з царизмом. І: оружжям в руці постоїмо за наші права і будучність! Стрічаймо великий час! Нехай же через увесь край котиться наш поклик! Нехай горить до бою всіх, і тисячі нехай стануть у ряди Українських Січових Стрільців" і 2) власний український провід, який ніс перед історією відповідальність за чин свого національно - політичного характеру тієї нашої першої військової регулярної формації у новітній добі.

Усе ж у політичному проводі були люди старшої генерації, в УСС були юнаки з молодої генерації. І коли в кожному народі існує природний поділ на батьків і дітей, то в нашому випадкові той поділ мав політичну вимову, батьки поголовно трималися „австрійської орієнтації", а їхні діти вже тоді не мали ніякого сантименту до „нашої Австрії", а мріяли тільки про незалежну Україну, хоча в тому мріянництві було багато наївної уяви.

У 60-ті роковини УСС треба відзначити бойову зустріч з ворожими військами невеликих частин УСС т.зв. степ в днях 27 і 28 вересня 1914 р. у рідних Карпатах біля бойківських містечок Сянка і Нижче Верецьке. Хоча невідповідно узброєні і мало вишколені юні УСС; надхнені ідеями нашого пророка-генія Т. Шевченка, що кинув клич: „Поховайте та вставайте кайдани порвіте! Борітеся — поборете — вам Бог помагає!" „За Вас сила, за вас воля і правда святая!", по-геройськи боролися і тим чином започаткували збройні дії українського війська, які завершилися відновленням української держави у новітній добі.

Святкуючи ці славні роковини, в першу чергу, відзначімо найбільшу побідну битву цілого Легіону УСС від 29 квітня до 2 травня 1915 р. що після Полтави — був ре-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Леонід Полтава

БІЛІ КРУКИ РОСІЇ

Сторіччя тому російський мислитель Герцен видавав у Англії, в Лондоні, політичний журнал під назвою „Колокол", себто „Дзвін", у якому закликав братись за сокиру. „К топору зовите Русь!" — таке було гасло Герцена, революціонера-демократа, котрий наважився виступити проти закостенілої монархічно - імперської Росії. У тім журналі, між ін., був поміщений повний співчуття некролог після смерти Тараса Шевченка. Той же журнал давав свої сторінки для о. Агапія Гончаренка, який, формально ще перебуваючи на урядовій російській службі, виступав під засекреченим псевдонімом в обороні прав Матері - України.

Значно виразніше на національну тему заговорили сучасні послідовники Герцена, новочасні російські дисиденти. Передові з них закликають не лише зліквідувати існуючий режим, а й зліквідувати неприродний конгломерат націй, народів і народностей у формі СССР. Вони розуміють, що той, хто поневолює — сам також стає рабом. Вони вважають російський народ негідний рабства, вони дорожать культурними осягами свого народу. Цих новочасних російських патріотів, політичних дисидентів, на жаль, можемо ще перелічити на пальцях руки, і тому без найменшого наміру образити чи вразити, називаємо їх білими кругами. Якщо заява Валентина Мороза „будем битись", у розумінні будемо провадити рішучу боротьбу за права українського народу і права людини, є цілковито природною для українського діяча, то заяви росіян про розвал чи ліквідацію СССР не даються їм легко. Вже було свого часу так, як писав Т. Шевченко, що „Польща впала та й нас придавила". Розвал СССР не може означати національної смерти російського народу. І напевно немає ні одного антикомуністичного діяча, який думав би про ліквідацію Росії, як національної субстанції, в її історично - етнічних межах. Ліквідація СССР не означатиме знищення Росії, а навпаки — відродження того народу. Це добре збагнув А. Солженіцин, який — до всього — побоюється за долю своєї батьківщини Росії головно з двох причин: загрози несусвітньої різні збоку поневолених тепер в СССР народів, себто помсти росіянам, і китайської загрози.

З яких би не було міркувань, висловлювані російськими дисидентами думки про ліквідацію СССР, вони цінні й важливі, їх треба вітати, підтримувати й поширювати. Світова Антикомуністична Ліга ВАКЛ не даремно на своїй 7-ій Конференції у Вашингтоні відзначила А. Солженіцина „Грамотою Волі", поруч із Валентином Морозом і Кардиналом Міндсенті.

У висланому восени минулого року листі до ЦК КПСС А. Солженіцин закликав сучасних наслідників російських царів покинути згубну для Росії, як нації, політику, зліквідувати СССР і зайнятися розвитком самої Росії (в розумінні нашого давнього поняття Московщини). А с о шійтед Пресс передало з Цюріху в кінці березня інтерв'ю з Нобелівським лавреатом А. Солженіцином, у якому він виступив за контакти між народами, але „коштом добровільного самообмеження у зовнішньому світі, зосереджуючись головно на своєму внутрішньому розвитку". В Америці таку заяву в більшості оцінили, як „ретроградну" — і ми є свідками, як Америка постійно втрачає тому, що не підтримує реально права всіх народів на державне самовизначення. Навіть оборона від комунізму ще не є обороною права на самовизначення цілого народу, як це було у В'єтнамі. Як страшно і як правдиво виглядає московська політика в національному питанні: Москва всюди нібито виступає за національні права!.. Годі уявити більше блюзнірство збоку ЦК КПСС.

Заклик А. Солженіцина в справі ліквідації СССР, звичайно, утопійний, бо ніяка імперія добровільно не самозліквідувалась. Однак, це заклик російського патріота, і він не мине безслідно.

На початку березня ц. р. в Швайцарії відбулася Европейська Конференція для Прав Людини. В Люцерні тоді прибув із Парижу інший російський дисидент, особистий товариш А. Солженіцина, Дімітрій Панін. Там він заявив, що неросійські народи СССР, українці, білоруси, грузини та інші мають право на вихід із СССР і створення своїх самостійних держав. На запитання представника поневолених народів про національне питання, Д. Панін сказав: „Час старшобратства мусить зникнути! Вже досить цього. Хай кожний народ живе по своїй волі", додавши, що наївно було б вірити в „мирний" розвал СССР і тим більше в „еволюцію в СССР". Для свободи необхідна ліквідація совєтського режиму, а збоку Росії як нації — припинення „старшобратства", тобто надрядної ролі серед інших націй.

Найновіший „в и дворенець" із СССР, Павєл Літвінов, внук кол. міністра закордонних справ СССР М. Літвінова - Фільконштейна, з повною симпатією розповідав на пресовій конференції в Ню Йорку 9-го квітня про героїчну поведінку україн-

(Продовження на стр. 4-ій.)

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Харитон Довгалюк. СОКОЛОВА ДОЧКА. Повість. Видавництво Юліяна Середяка, Буенос Айрес, 1973, ст. 263. Обкладинка у виконанні Евстахія Загачевського.

Д-р Іван Кмета-Ічнянський на ст. 5-7 вмістив інформації „Про автора і його твір", з яких довідуємося, що автор „Соколової дочки" народився 1918 р. в селі Криволуді, Заславського повіту на Волині, і що ще перед Другою світовою війною пробував писати, але комуністичному режимові не подобалося його „буржуазно - націоналістичні писання". Тепер він живе в Рочестері, і перед нами вже третя його книжка, бо в 1969 р. в Аргентині вийшла збірка його оповідань під заг. „Кладка над потоком"; а в 1971 р. в того самого Ю. Середяка появилася повість „Буревій". Згадуємо про це тому, бо читачі „Свободи", здається, ще не читали нічого на сторінках цієї газети про автора вгорі названої повісти, хоч п р о нього були численні згадки в інших часописах, які свідчать про те, що автор наполегливою працею здобув собі вже місце в еміграційній українській літературі. Ми прочитали тільки один твір Довгалюка — його повість „Соколову дочку" і хочемо про неї поінформувати читачів „Свободи".

Українські автори у вільному світі залишили рідну землю 30 років тому і коли пишуть про неї, то роблять це на основі того, що вивезли з собою в своїй душі, їдучи на еміграцію. Щоб писати про актуальні проблеми в Україні, то нашим письменникам треба б їх докладно вивчати. Вони рятуються тим, що пишуть про давніші часи, які знають з автопсії. Деякі письменники, як це зробив Х. Довгалюк, пишуть про те життя, серед якого живуть. І так виникла повість „Соколова дочка", в якій читач знаходить життя так званих „гіпів" в Ню Йорку. Та автор користає і зі „спогадів" одного з головних героїв, батька Катерини — Марка, який кілька років був на каторзі на Сибірі і у вільній Америці пригадує собі ті жахливі часи та порівнює їх із „волею - сваволею" в цій країні.

Маркова дочка Катерина, розпещена мамою, скінчила вже один рік університету в Ню Йорку, де перейшла ступінь „семай гіпні" і стала вже „ортодоксальним гіпні", це значить членкинею так званого „третього світу", метою якого є: „Роби те, що тобі довподоби. У кожній годині прожитого життя відчуй щастя. Щоб осягнути щастя в житті, треба щодня споживати н а р к о т и к и... Тільки через наркотик пізнаєш, що таке щастя".

Автор широко змальовує змагання батьків здобути свою дитину з пекла гіпні, але це не вдавалося довший час, бо вона вже стала була матір'ю, бо в „гіпні" обов'язувала вільна любов. Катеринина мати нервово занедужала, бо довший час батькам не вдавалося віднайти дочку, в нюйоркському лябіринті гіпні, а Катерина зі сорому затирала всі сліди за собою. Довгі перипетії проходила Катерина, аж вкінці таки вернулася до батьків, коли в неї „пробудилось почуття власної гідности".

Повість „Соколова дочка" читається легко, вона актуальна не тільки для українського читача, але й для іншого, американського, б е з огляду на національне походження. Тому д-р М. Бойко у вінніпезькому „Новому Шляху" радить перекласти цей твір Довгалюка на англійську мову. (Гадаємо, що тоді треба видумати інший заголовок.) Похвалив цю повість і Г. Голіян в аргентинському „Українському Слові".

Автор має „легке" перо, він плянує далі працювати на літературній ниві, бо любить цю працю і хоче працювати для рідного письменства. Тут хочемо звернути увагу на деякі недотягнення в характеристиці Марка. Не міг він прибути в 1946 році до ЗСА, бо тоді ще Америка не приймала масових транспортів переміщених осіб. Його доня Катерина сориться того, що її батько не знає англійської мови, що однак не перешкоджає йому проводити панелем, де говорять англійською мовою.

Читач не чує нічого про якесь релігійне, чи національне українське життя в цій околиці, де живе родина Соколів. Батько Катерини — українець, мати — полька, але з їхнього життя цього не видко. Читачеві дивно, що Марко, колишній сибірський в'язень, нічим не проявляє свого українства, крім того, що взяв шлюб у православній церкві. Побут Марка на Сибірі не дуже то в'яжеться композиційно з цілістю повісти. Оксана Керч уважає, що „сцени втечі зі заслання Марка Сокола належать до найпереконливіших, бо виявляють не лише фантазію письменника, а й щось, що звичайну надію підносить до незвичайности". На нашу думку автор незручно вплів ці спогади в свій твір про американську молодь.

Та ці мої завваги зовсім не зменшують того, що ми вже вище сказали про „Соколову дочку". Це твір на актуальну тему, про одне з найбільших лих Америки, а саме про наркотики та про брак ідейного змісту в житті деякої частини молоді цієї багатої країни. Це перестороога для батьків, щоб дбали про національну свідомість своїх дітей та про їхнє релігійне життя, бо без того легко піти на манівці наркоманії та безідейного „гіпні".

> □ <

Н. Когуська. НОВИМИ ДОРОГАМИ. Біографічний нарис про Василя Перепелюка. Накладом Василя Перепелюка. Вінніпег, 1972, ст. 242.

Авторка пише в „Передньому слові", що часто українці нарікають, що мало про них знають, але не стараються самі про себе писати, хоч „в Канаді справді є дуже цікаві особливості, є цікаві люди і події з різних ділянок життя, в яке увійшли українці від часу свого тут поселення". В книжці оповідається про Василя Перепелюка, який народився в Канаді в 1900 році, — сина

(Закінчення на стор. 3-ій)

„З-поміж тих осіб (новоприбулих до Канади — В. Ж.) є деякі, що вже досягли значних позицій у своїх відповідних ділянках у Европі. Однією із тих осіб є професор Рудницький, на якого я хотів би Вам звернути Вашу увагу... Професор Рудницький є спеціялістом у слов'янських мовах... Моє враження відносно цього чоловіка, президенте Джілсон, є, що він є... далеко вище звичайного поземи граданта університету ...". Там же, ст. 21.

(Закінчення буде).

Мирон Орищук,
Асистент Манітобського університету

ВІННІПЕЗЬКИЙ ЦЕНТР УКРАЇНОЗНАВСТВА Й СЛАВІСТИКИ

З ПРИВОДУ 25-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ СЛОВ'ЯНОЗНАВСТВА МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ 1949-1974 РР.

(1)

Історія й підсумки праці першого чверть сторіччя існування Департаменту Славістики при Манітобському університеті улегшені тим, що про цей Відділ за перших 10 років (1949 - 1959) писав вже широко проф. Володимир Жила в своїй праці „З історії Українознавства й Славістики в Канаді", (Вінніпег, 1961 р.) 1)

Ось деякі важливіші факти згадані в праці проф. Жили:

Факт, що вже перед роком 1914 при Манітобському університеті заіснували відділи ісландської та німецької мов, защепив у системі українського шкільництва першу думку про те, щоб представити урядові Манітоби, а також Манітобському університетові, й свої домагання про заснування при університеті літератури й історії.

Українська делегація 1916 року під проводом Я. В. Арсенича, хоча зробила своє, усе ж не зуміла переконати прем'єра Манітоби, Норіса, та його міністрів в потребі введення української мови в Манітобському університеті.

Світова війна (1914-1917, а зокрема незаradна економічна ситуація штрайки 1917 р. й депресія 1929-39 рр.) призвела до того, що дальші старання перервано.

Щойно 1931 р. заходом Читальні „Просвіта" у Вінніпезі, за ініціятивою А. Господина, скликано зібрання „представників українських товариств, організацій, а також окремих інтелігентних одиниць, щоб вони порозумілися й поставили домагання компетентній владі в справі створення катедри української мови в Манітобському університеті". 2)

Вибраний ради цього комітет „не виявив належного зацікавлення, впертости й енергії провести в життя доручене йому діло. Навпаки, слабим зацікавленням і інертністю привів себе до самоліквідації". 3)

В чому річ, що заходів про так важливу справу не просунено вперед?

„Хоч усі признавали, що цього конче потрібно, то деякі з провідників побоялись, що може буде потрібно грошей на видання підручників, а в нас їх немає де взяти. Так воно тягнеться й дотепер, а грошей не було, немає й не буде". 4)

Зрозуміла річ, що без грошової допомоги зі сторони українського громадянства, відкриття Відділу Славістики при Манітобському університеті здавалося неможливим. Це тим більше, що й постава деяких наших провідників, які повинні були виявити своє зрозуміння для цієї важливої справи, була вже в своїй основі не вирішена, а то й індиферентна. І не допомогло навіть те, про що згадувала й англомовна преса, що українці справу введення української мови на університеті відклали на пізніше, бо тепер не мають приготованих на це фінансів. 4а)

Після П-ої Світової Війни, справа введення україністики в Манітобському університеті рушила з місця та, в 1949 р., призвела до успішного висліду. За цю справу взялася Президія Комітету Українців Канади, що шукаючи зв'язків, заінтересування й підтримки навіть зі сторони впливових осіб неукраїнського походження, як на приклад, д-р А.Г.С. Джілсона, д-ра В. Кірконнелла проф. Сімпсона й інших, мала на меті введення в Манітобському університеті не тільки української мови й літератури, але теж історії й географії.

Дуже багато до заснування Департаменту Славістики причинився, призначений 1948 р., новий президент Манітобського університету, д-р А. Г. С. Джілсон. Він, між іншим, дуже цікавився українською культурою.

„Зустрівши на терені Манітоби вперше в житті вічна-віч українську стихію, він зразу захопився українським народним мистецтвом... Вистачить згадати його відкриття мистецької виставки у Вінніпезі, що відбулася 1951 р. з нагоди 60-ліття українського поселення у цій країні, на якій він по-справжньому висловлював своє захоплення стародавньою культурою й гаряче закликав до її збереження.... коли 1952 р. почали розбирати стару українську дерев'яну церковцю під Вінніпегом, він негайно написав листа до відповідних церковних властей, щоб цього не робили з уваги на велику втрату для матеріяльної культури в Канаді.... (На жаль ці заходи були безуспішні — церкву розібрали й Джілсон не раз жалував, що дійшло до цього факту).

„Ніхто інший, як Джілсон потрапив не спати цілу ніч, а йти на українську Різдвяну відправу до одної з вінніпезьких церков і там слухати наших церковних напівів і захоплюватися українським обрядом.

Ніхто інший, як Джілсон, закликав українців у Вінніпезі триматися „своїх гарних прізвищ" і не зміняти їх". 5)

Отже ж, д-р Джілсон теж постійно згадував про те, що фінансова допомога зі сторони українського громадянства важлива. Він спочатку вважав, що

„... українська етнічна група мусить зібрати відповідні фонди, які університет використає для організації славістики, подібно як це свого часу були зробили ісляндці". 6)

Усе ж, несподівано для всіх, д-р Джілсон, прискорив відкриття Славістичного Департаменту, не чекаючи на фінансову допомогу з боку українців Манітоби. Він вирішив зорганізувати Департамент Слов'янознавства з фондів університетських і попросити на організатора Департаменту і першого його професора — д-ра Ярослава Б. Рудницького, якого йому поручив гаряче місцевий лікар, поліглот і палкий прихильник славістики, д-р Е. Т. Етселл; в листі до д-ра Джілсона, з 30-го квітня 1949 р. він писав таке:

"Among these persons (newcomers to Canada — В.Ж.) have been some who already had reached positions of prominence in their respective field in Europe. It is one of these persons Professor Rudnyckyj whom I would like to bring to your attention... Professor Rudnyckyj is a specialist in Slavonic languages... My impression of this man, President Gillson, is that he is... away above the ordinary level of University graduate..." 7).

Професор Рудницький, між іншим, як писав, „Канадійський Фармер" в ч. 29, за 20-VII-1949, мав вже одну оферту від Альбертського університету на професора російської і німецької мов. Все-одно, проф. Рудницький дуже радо погодився на запрошення д-ра Джілсона, зрезигнував із Альбертського університету (правдоподібно тому, що справа створення Департаменту для Славістичних студій в Манітобі здавалась йому дуже важливою) і взявся за зорганізування н я Департаменту, а в першу чергу за придбання відповідної бібліотеки.

---

1) Накладом Української Вільної Академії Наук, Збірник Заходознавства, за редакцією Яр. Рудницького, Т. VIII (6).

2) В. Жила: „З історії українознавства й славістики в Канаді", ст. 18.

3) Там же, ст. 18.

4) Там же, ст. 18.

4а) Там же, ст. 19.

5) Там же, ст. 28.

6) Там же, ст. 21.

7) Уривок з листа в перекладі на українську мову:

„Україна — Енциклопедія для молоді" англійською мовою

Восени 1971 р. Об'єднання Українських Православних Сестриць у ЗСА здійснило мрію своєї першої голови, письменниці Людмили Коваленко - Івченко, випустивши в світ люксусове багатоілюстроване видання „Україна — Енциклопедія для молоді". На жаль, пані Коваленко, яка була ініціяторкою цього вельми корисного видання і його головним редактором, не дочекалась цього радісного моменту: вона померла два роки раніше, в 1969 році.

Появу Енциклопедії для молоді з радістю зустріли не тільки молодь і батьки, для яких довідник про Україну, написаний приступною мовою, був „дуже конечним. Його привітали також вчителі, виховники з молодечих організацій і багатьох українців в різних країнах вільного світу, бо в цій багатій на інформації книжці вони знайшли зручний для користування підручник, довідник і навіть авторитетне джерело для розв'язання спірних питань, що стосуються України і українознавства. Минуло лише два з половиною роки з часу появи Енциклопедії, а на складі Об'єднання залишилось усього біля двохсот примірників.

Тим часом, почали лунати голоси про те, що варто було б видати Енциклопедію також англійською мовою. З одного боку, — говорили прихильники такої ідеї, — це принесло б величезну користь молоді українського походження, яка не володіє або слабо володіє українською мовою. З другого боку (і це не менш важливо), Енциклопедія про Україну для молоді, видана англійською мовою, дала б нашій молоді неоцінений засіб інформувати про країну своїх батьків і предків своїх товаришів по школі, своїх друзів і знайомих або виясновати їм неправильні поняття про Україну, що їх вони так часто мають. Щобільше, довідник про Україну англійською мовою напевне знайшов би собі місце в багатьох американських бібліотеках і заповнив би ту сумну прогалину, яка там переважно в цій ділянці існує.

Управа Об'єднання Сестриць підтримала цю ідею, і щоб її обговорити, на початку грудня минулого року в Бавнд Бруку скликано нараду авторів першого видання Енциклопедії для молоді. Учасники зустрічі теж висловились за тим, щоб видати Енциклопедію англійською мовою. При тому було ухвалено, що нове видання не буде просто перекладом українського, а буде лише базуватися на ньому. Справа в тому, що деякі статті доведеться значно доповнити новішими інформаціями; деякі треба буде змінити й переробити, беручи до уваги потреби і вимоги неукраїнського читача; деякі — відповідно поширити або скоротити. Крім того, Енциклопедію буде доповнено кількома новими статтями. Серед них — „Україна — назва країни", „Український народ", „Освіта", „Організації молоді", „Кіно, радіо і телебачення", „Скульптура", „Друкарство, книговидавництво і преса", „Транспорт", „Поштові марки і гроші України" та інші.

Праця над новим виданням вимагатиме багатьох зусиль і від авторів, і від перекладчиків і від видавця — Об'єднання Українських Православних Сестриць. Одначе, на другій нараді, яка відбулась в кінці березня також у Бавнд Бруку, учасники засвідчили свій ентузіязм щодо поставленого перед собою завдання, а це вже дає запоруку успіху. На цій другій нараді було обговорено і схвалено проект змісту поширеної Енциклопедії англійською мовою, обговорено окремі розділи, а також накреслено пляни праці. Такі наради будуть відбуватися і надалі, для обміну думками і зауваженнями та для координування праці. Треба зазначити, що авторсько - редакційна колегія уважно прислухається до критичних голосів щодо першого видання, висловлених в рецензіях та в розмовах з молоддю, батьками і вчителями і братиме їхні замітки до уваги в дальшій праці над новим виданням. Голос читача — дуже цінний, тому ми закликаємо кожного, хто має якісь зауваження, побажання чи поради, писати про це на адресу:

United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of USA
c/o Alexandra Selepyna
PO Box 300
So. Bound Brook, N.J. 08880

Влаштовано „Тиждень Азії"

Москва. — Газета „Известія" з 13 квітня написала про „широкий фронт солідарности" з ініціятиви Світової рад миру, яка проголосила в погодженні з різними „прогресивними організаціями" народів Африки і Азії т. зв. „Тиждень Азії" в днях 5-12 квітня. Згідно з повідомленням совєтської газети, „Тиждень Азії" мав на меті привернути увагу до відомого совєтського пляну створити т.зв. систему колективної безпеки на терені Азії на базі розширеної співпраці між азійськими країнами та СССР. Такий „Тиждень Азії" перепроваджувано також на терені СССР.

11-ий ВІДДІЛ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ: ВІДДІЛ в ПОНКЕРС, Н. Й.
влаштовує ДОПОВІДЬ на тему
„СЬОГОДНІШНЯ МІЖНАРОДНЯ СИТУАЦІЯ І ПИТАННЯ КОНЬЮНКТУРИ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ"
яку виголосить
проф. д-р Володимир Стойко
П'ятниця, 26-го квітня 1974 року
Заля УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 301 Палісайд Авеню, Понкерс, Н. Й.
Початок — о год. 8-ій вечора
До численної участи запрошує — УПРАВА

Українська Вільна Академія Наук у США
ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКИМ УЧЕНИМ ТА ІХ РОДИНАМ ім. Д. ДОРОШЕНКА
КОНЦЕРТ 2-ОХ ПОКОЛІНЬ
УЧАСТЬ БЕРУТЬ:
ГАННА ШЕРЕЙ (меццо-сопрано), МАРТА КОКОЛЬСЬКА-МУСИЧУК (сопрано)
Музичний супровід: проф. ОЛЕКСАНДЕР ОМЕЛЬСЬКИЙ
Студенти:
Студенти: Оксана Федуняк, фортепіяно; Ярчик Саленко, фортепіяно
ШКОЛА ГРИ НА БАНДУРІ при хорі „ДУМКА" під мистецьким керівництвом о. СЕРГІЯ КИНДЗЕРЯВОГО-ПАСТУХОВА. Солісти: Лариса Кіндзерява, Ірена Чорна, Ярослав Стахів, Ліда Чорна, Марко Іваськів.
КОНЦЕРТ ВІДБУДЕТЬСЯ
в суботу, 27-го квітня 1974 року, о 4-ій годині дня
в БУДИНКОВІ АКАДЕМІЇ: 206 Вест 100 вул., НЬЮ ЙОРК, Н. Й.

УКРАЇНА ЗАЧАРОВУЄ І РОЗЧАРОВУЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

що продають не арештують?

— Ні, — мій родич говорив мені, — що самвидав привозять з-закордону самі КГБ-істи...

— Як то з-закордону? Закордоном немає самвидаву.

— Я мав на увазі самвидавні книжки, які перевидають за кордоном. КГБ-істи переодягаються як „хіппі" (вони не кажуть „гіппі") і продають ці перевидані за кордоном книжки на „чорному ринку".

— А як ти туди дістався?

— Мій родич переодягнув мене по-тамошньому і ми пішли разом. На моїх очах продав якийсь патлатий книжку Солженіцина за чотириста карбованців.

— І його не задержали?

— Ні. Мій родич розказував, що це провокація. На місці вони не арештують, а лише слідкують, — хто купив, кому позичає, куди їздить, а тоді вже готують „справу".

— Я бачу, що за вісім днів в Україні ви засвоїли багато нових слів.

— О, так, — додала дівчина, — Я, наприклад, ніколи не вживала слова „зачаровує". У Львові одна дівчина питається мене: „А ти читала „Зачаровану Десну"? А я їй: — „Ні, не читала і не чула про таку". „А як Україна — зачаровує тебе?" А я без надуми відповіла їй — „Так, зачаровує й розчаровує!" Коли ми прощалися, вона й каже мені — „Коли будете в Товаристві (Т-во „Україна") скажіть їм про ту Україну, яка вас розчаровує".

— І що? Ви сказали?

— Ні, не сказали. Ми були так залякані нашими батьками, що лише одна дівчина сказала щось про русифікацію, але вони мали зразу готову на це відповідь.

— А чи ви чули про в'язнів?

— О, так, — сказав інший юнак, — Я навіть зустрічав одного, який був довгі роки в ув'язненні. Він...

— А ви не пробували влаштувати якийсь протест у Києві чи Львові?

— Ви знаєте, я про це думала, — сказала інша дівчина, — думала тоді, коли побачила в Києві самвидавну летючку. Але я боялася і всі боялися.

— А як ви собі уявляєте такий протест? Чи можна такий зробити?

— Можна було багато дечого зробити...

— Наприклад?

— Ми могли зробити біля пам'ятника Хмельницькому „сит-ін" з великим написом „Звільніть Мороза!"

— Ми могли ставити запити про русифікацію, арешти, нищення церков і оплескувати ті запити і „букати", коли нам говорили пропаганду.

— Ми могли співати пластових пісень всюди, де були разом, зокрема по вулицях.

— Ми могли піти всі разом до київської тюрми і під нею влаштувати демонстрацію.

— Я бачу, що у вас багато цікавих ідей, але чи ви думаєте, що все можна зробити?

— Я певний, що можна, — рішучим голосом сказав 15-річний хлопець, — Дуже легко, тільки треба, щоби наші батьки менше нас залякували і щоб ми мали кращу підготовку. Ми наприклад, могли „збунтуватися" і всі організовано не піти до музею Леніна, де на нас вже чекали фотографи і старалися всіми способами нас фотографувати поруч портретів Леніна...

— І нам нічого не могли б зробити. Ми канадці.

— Ви знаєте, мене дуже дивувало, що майже всюди, куди нас провадили, всюди якось були великі портрети Леніна. Мені здавалося, що його погляд всюди за нами ходив. Останніх два дні перед поворотом мені було аж страшно на нього дивитися...

— А як поводилися ваші провідники?

— О, вони були там цілком інші. Зокрема керівник групи Д. Він там цілком змінився. Всюди виступав, все хвалив, говорив „які ми дуже вдячні радянській владі". Це нас дуже дивувало. Тут він говорить інакше...

Ми довго говорили про різні проблеми, пов'язані з цією поїздкою українських школярів Канади на батьківщину їхніх батьків. І ці школярі на очах ставали дорослими. І коли я прощався з однією групою, я запитався:

— Ну і як: Україна вас зачарувала чи розчарувала?

— О, ми дуже хотіли б, щоби вона лише зачаровувала.

Японія і Китай підписали договір про повітряну комунікацію

Токіо. — Після довгих зусиль і у висліді понад однорічних переговорів Японія та комуністичний Китай підписали договір, на основі якого врегульовано летунський зв'язок між цими двома країнами, згідно із щойно підписаним договором, китайські літаки матимуть право безпосереднього полету до Японії і право перелету над японською територією до Канади та ЗСА, а японські літаки літатимуть до Китаю і через китайську територію на Середній і Близький Схід та до Західньої Европи. Підписання японсько - китайського договору про повітряну комунікацію допровадило до зірвання всяких зв'язків Японії з Тайваном і урядом Чан Кай-шека. Зірвання зв'язків Японії з Тайваном спричинило кризу в середині урядуючої Демократично-ліберальної партії з уваги на це, що прем'єр міністер Танака заявив був, що японський уряд підпише договір з комуністичним Китаєм тоді тільки, коли у висліді не прийде до зірвання ділових стосунків Японії з Тайваном.

Кандидат Ліберальної партії обраний на президента Колюмбії

Богота, Колюмбія. — Альфонсо Льопез Міхельсен, кандидат Ліберальної партії, в неділю, 21-го квітня, був обраний на президента Колюмбії. Льопез, який є центрових політичних переконань, великою більшістю голосів переміг 4-ох інших кандидатів на цей пост. Найближчим його суперником був Альваро Гомез Гуртадо, кандидат Консервативної партії. Альфонсо Льопез у своїй передвиборчій кампанії обіцяв поміркувані реформи в економічній та соціяльній ділянках, заявляв, що його уряд старатиметься контролювати ціни та платні, щоб сповільнити інфляцію, та пропагував відновлення дипломатичних зв'язків з Кубою та комуністичним Китаєм. Натомість Альваро Гомез, кандидат Консервативної партії, хоча заявлявся за збереженням демократичної системи, то в своїй кампанії часто хвалив політичну систему Бразилії, яка є під контролею військових кругів. Ці президентські вибори були першими вільними виборами в Колюмбії від 1946-го року. Від 1946-го року аж по сьогодні колюмбійський уряд був у руках Консервативної партії. Альфонсо Льопез офіційно переберє пост президента 4-го серпня та буде служити на ньому впродовж 4-ох років.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

У вівторок, 16 квітня ц. р. відбулося тут у власному домі Філядельфійської Округи УНС при вул. 5004 Олд Йорк Ровд п'яте з черги засідання філядельфійського Конвенційного Комітету, на якому устійнено поодинокі ділові комісії, зроблено підсумки проведеної дотепер праці та запляновано дальшу потрібну до виконання роботу.

Ірезова Комісія під проводом проф. д-ра Б. Гнатюка як голови відповідає за влаштування Фестивалю українських танцювальних ансамблів на передодні Конвенції в неділю, 19-го травня, о год. 2-ій по пол. у великій балевій залі Маріотт готелю, забави того ж дня вечором у тій самій залі та за мистецьку частину Конвенційного Бенкету, що відбудеться в тій же балевій залі готелю у четвер, 23-го травня вечором. Проф. д-р Б. Гнатюк, який очолює теж і Привітальну Комісію Комітету, повідомив, що до участи у Конвенційному Бенкеті запрошено віцепрезидента ЗСА Джеральда Форда, Владик Українських Церков, деяких сенаторів і конгресменів, посадника міста Філядельфії та інших чільних американських діячів, як теж представників усіх других українських Братських Союзів та центральних і крайових громадських установ, як СКВУ, УККА, КУК та інших. До гостинного виступу у конвенційних імпрезах запрошено також недавню солістку Київського театру і балету Ганну Колесник, що тепер відбуває своє концертове турне по ЗСА і Канаді.

У Фестивалі в неділю, 19 травня, організацією якого займається Володимир Бакад з Ню Йорку, є заплановані конкурсові виступи двох українських танцювальних ансамблів з Канади, а це: з Монтреалю під керівництвом Миколи Марунчака і „Русалки" з Гамільтону, та п'ятьох ансамблів із ЗСА: „Гомін України" — Детройт-Віндзор, танцювального ансамблю СУМА з Ню Йорку під керівництвом О. Гензи, ансамблю з Асторії під керівництвом п-і Оориско, Філядельфійські „Волошки" під керівництвом Зої Граур-Корсун та танцювального ансамблю СУМА з Філядельфії під керівництвом Мик. Бойчука. До конкурсового журі фестивалю входять наші премабалерини Валентина Переяславець і Рома Прийма-Богачевська та Іван Тарас. В неділю вечором о 9-ій год. відбудеться до гри оркестри В. Сухара забава у великій балевій залі готелю.

У мистецькій частині Конвенційного Бенкету в четвер, 23-го травня, виступлять Філядельфійський чоловічий хор „Прометей" під диригентурою Михайла Длабоги, солістка Балетної Школи Роми Прийми-Богачевської з Нюарку Наталка Лазірко та відомий фейлетоніст Іван Керницький-Ікер із союзовоконвенційною гумореской. Технічною підготовкою Конвенційного Бенкету займається окрема комісія під проводом досвідчених у тій ділянці Петра Тарнавського і управителя Союзівки Володимира Кваса.

Комісія Прогулянок для делегатів в часі Конвенції, одна під проводом інж. Михайла Нича, підготовляє прогулянку автобусами з Філядельфії до Джерзі Сіті в середу, 22-го травня від 2-ої години по пол. для звиджения нових приміщень Головної Канцелярії УНС в Українській Будівлі - Хмаросягу УНС. Друга прогулянкова комісія під проводом довго активного в українсько-американському житті Філядельфії Олександра Яремка організує того самого дня туру автобусами по філядельфії для оглядин історичних пам'яток та відвідин українських церков і установ, яка закінчиться „українським обідом" у приміщеннях Менор Джуніор Коледжу Сестер Василіянок у Факс Чейсі.

Окрема Комісія під проводом д-ра Іван Скальчука підготовляє Виставку видань УНС і „Свободи" за останніх 30 років, а Комісія Конвенційної Книги під головуванням мгра Івана Скочиляса виготовила уже відповідні матеріяли до друку в Конвенційній Книзі про дію УНСоюзу Філядельфійської Округи та про українське релігійно-церковне і громадське життя Філядельфійської Метрополії українською та англійською мовами.

Інформаційно-пресова Комісія, яку очолює о. декан Степан Біляк, проводить свою передконвенційну працю по двох лініях: 1) інформації для делегатів та всіх зацікавлених при допомозі покликаного і діючого кожного дня у день і вечером Інформаційного Бюра в домі Філядельфійської Округи при вул. 5004 Олд Йорк Ровд, Філядельфія, Па. 19141, тел.: (215) 457-5471, куди можна звертатися за різними інформаціями, та 2) по лінії інформації в пресі, радіо і телевізії, яку, у доповнені інформацій подаваних у „Свободі", будуть вести з рамени Філядельфійського Конвенційного Комітету Олександер Яремко, Мирон Карбівник та інші — англійською мовою, а українською — мгр Олександер Луцький та другі члени цієї Комісії чи цілого Комітету. Поодинокі ділові комісії будуть в міру потреби подавати свої окремі інформаційні комунікати. Ця Інформаційно-пресова комісія діятиме тільки до початку Конвенції, коли то дальші обов'язки інформаційно-пресової служби переберє і вестиме обрана Конвенцією Пресова комісія.

Розпродажем квитків на конвенційні імпрези — фестиваль і забаву в неділю, 19-го травня та Конвенційний Бенкет у четвер, 23-го травня, для гостей, як теж усіми фінансовими справами, зв'язаними з імпрезами, займається Фінансова комісія під проводом досвідченого довголітнього касира Філядельфійської Округи УНС Івана Данківського.

Філядельфійський Конвенційний Комітет докладає усіх зусиль, щоб справно і вдало перевести всі імпрези під час 28-ої Конвенції УНС у Філядельфії. Дальші точніші подробиці будуть постійно подавані в пресі та радіогодинах.

Олександер Луцький

Найвищий Суд підтримав рішення відносно бомбардування Камбоджі

Вашингтон. — Найвищий Суд в ЗСА в понеділок, 15-го квітня, відмовився розглядати рішення Апеляційного суду, що президент Ніксон мав право наказати бомбардування ворожих позицій в Камбоджі в 1973-му році. Таким чином Найвищий Суд одноголосно відкинув клопотання Єлисавети Гольцман із Бруклину та 4-ох летунів американських збройних сил, які старалися встановити принцип, що Президент ЗСА не має права розпочинати жадних воєнних дій без специфічного дозволу Конґресу. Апеляційний суд був рішив, що питання бомбардування Камбоджі є „політичним питанням", яке не підлягає юрисдикції суду, а також вказав на факт, що Конґрес справді визнав легальність бомбардування, бо встановив реченець на його припинення. Коли б законодавці справді не визнавали, що президент Ніксон мав право наказати бомбардування Камбоджі, то вимагали б негайного припинення бомбардування, яке почалося весною 1973-го, а не встановляли б реченця аж на 15-серпня, заявив Апеляційний Суд. Крім того, президент Р. Ніксон мав право наказати це бомбардування на підставі так званої „Тонкінської резолюції", проголосованої Конґресом у 1964-му році за каденції президента Линдона Джонсона. Відмовляючися розглядати це рішення Апеляційного Суду, Найвищий Суд ЗСА його підтримав.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Івана, що в 1897 р. прибув до Канади з дружиною та трьома дітьми у віці від одного до десятьох років. Він прибув із Борщівщини.

Видавництво „Канадська Сцена" в 1955 році розіслала була матеріяли до часописів етнічних груп довідку про Василя Перепелюка, яка починалася такими словами:

„55-літній канадець українського походження, який до 15 року життя не вмів говорити по-англійськи, зумів перетворити вклад 800 долярів у велике підприємство". Далі писалося, що „своє знання бизнесового світу Перепелюк здобув дорогою практики і помилок". Він самоук. „Свою освіту, каже він, черпав з часописів і журналів".

Книжка Н. Когуської дуже цікава і цінна. З неї видно, чому канадські українці здобули собі таку повагу і таке політичне значення, яке вони там мають. Коли Василів батько приїхав до Канади на свою „фарму" за 10 долярів — це значить до „суцільного осикового лісу, в якому подекуди росли дрібні кущі, осики й трави", та скинув свої „мастки" під осику і сів з родиною під іншу осику, то десятилітній син прийшов до батька і спитав: „Татечку, а де наша хата?" На ці слова сина мати важко заплакала, але незабаром втерла сльози, бо не час був на плач, треба було дві зими переспати в землянці, поки Іван Перепелюк зміг в цьому лісі вибудувати хату.

Та залишім батька Івана Перепелюка, пригляньмося ближче його синові Василеві, про якого написана ця книжка. Василько аж на 10-му році життя пішов до школи, на 13-му році він вже ціле літо працював по 12 годин денно, заробляючи на фармі харч і 50 центів денно, на 15 році зрозумів, що він „опора сім'ї", і що треба вивчати англійську мову, бо без неї не можна вилізти з українського гетто. У 18-ім році Василь купив собі фарму, рік пізніше продав її за 5,000 долярів і купив іншу, а в 22-му році вже одружився та два роки пізніше став батьком першого сина. Все йшло добре, аж на початку 30 років прийшла депресія, і Василь продав все за 800 долярів на ліцитації, хоч його майно вартувало 4,000. Він покинув фармерство і почав крамарювати в містечку Рорктоні, Манітоба. Початковий неуспіх не змінив його намірів. Він був батьком п'ятьох дітей. Не заломився, при крамниці відкрив ресторан, яким керувала його дружина.

Коли трапилася нагода перейти на кращий бизнес, Василь кидає Рорктон і переноситься до Флін Флону, де річний оборот в крамниці становив коло ста тисяч долярів, а не 25,000, як у Рорктоні.

Василь Перепелюк брав активну участь в українському й канадському громадському житті. Він діє як видатний член української громади при будові церков і народних домів, стає членом організації „Ротарі Клоб", де здобув таку шану, що в 1952 р. його вибрали на делегата на Конвенцію „Інтернаціонального Ротарі", яка відбулася в Мехіко.

Не можна докладніше писати про успішне життя героя цієї книжки. Наведемо кілька речень про один його виступ:

„1956 року до міста Лин Лейку приїхали з Вінніпегу спеціяльним поїздом 40 послів Манітобської легіслятури під проводом міністра Кембела. Це була спеціяльно заплянована манітобським урядом візита нового індустріяльного міста на півночі, яке постійно зростало. Між послами були три українці: Н. Бачинський — спікер, І. Соломон, І. Гавриляк. Василь Перепелюк був офіційно призначений господарем гостини міста Лин Лейку та провідником експедиції міста, і цей обов'язок він виконав дуже добре, вплинших до нього притаманну українцям гостинність" (177-178).

На старість Василь Перепелюк із дружиною переїхався до відомого тепер своїми фестивалями міста Давфину. В 1972 році вони відзначили 50-ліття подружжя. На цей ювілей прислали привіти й побажання прем'єр міністрів Трудо, генеральний губернатор Ролянд Міченер, прем'єр Манітоби Шраєр та численні визначні канадійці. На прийнятгю були 265 осіб, між ними три сини, дві доньки, — з жінками й чоловіками, — та 15 внуків.

Авторка показує, як можна жити й працювати, свого не цураючись, — та дійти до значення й вдоволення зі себе й своїх дітей та унуків.

З допомогою медаль заохочують до збільшення продукції в УССР

Київ. — РАТАУ подав до відома постанову ЦК Компартії України та Ради міністрів УССР про те, що вони „заснували дві Державні премії Української РСР для передовиків соціялістичного змагання за видатні досягнення у праці в четвертому, визначальному році п'ятирічки". Згідно з цим повідомленням, „премії присуджуються робітникам, колгоспникам, інженерно - технічним працівникам, колективам бригад і дільниць, відділків, ферм і ланок після підведення підсумків соціялістичного змагання за 1974 рік... Передовикам соціялістичного змагання, удостоєним Державної премії Української РСР, присвоюється звання „Лавреат Державної премії Української РСР" та вручається диплом і почесний знак."

Замість квітів на могилу
сл. п. д-ра Костя Паньківського
зложили
на Фонд Енциклопедії Українознавства НТШ в Сарселі:

по 50.00 дол. — інж. Богдан і Оксана Рак, А. М. Слободян, Юрій і Христина Навроцькі, мгр. Ярослав Рак, інж. Михайло і Любомира Пежанські, Ірена Мриц, Маріян Тимчишин;
30.00 дол. — Катерина Столяр;
по 25.00 дол. — Григорій Яремчук, інж. Дмитро і Дарія Кузик, д-р Стефан і Стефанія Ворох, д-р Лев і Лідія Голінатий, д-р Роман і Лідія Сенк, Мирослава і Остап Гук, д-р Микола і Володимира Ценко, Христина Голубець, Варвара Бакало;
по 20.00 дол. — Остап і Слава Олесницький, мгр. Ярослав Щербанюк, Лев і Оксана Щур, Евгенія Пастирняк, д-р Володимир Пушкар, мгр. Стефан Рожанковський, д-р Ярослав Падох, мстр. Йосиф Гірняк, д-р Евген і Люба Цегельські;
по 15.00 дол. — Ярослав і Ольга Зарецька, Іванна Савицька, Олена Годованець, Роман і Марта Савицькі;
по 10.00 дол. — мгр. Льоньо і Лідія Крушельницькі, інж. Петро і Ніна Нясецькі, д-р Богдан і Тамара Мриц, Дарія Чорнодольська, Богдан і Анна Сатурські, Володимир і Ірена Пік, Віктор і Арета Надзірні, Андрій і Люба Чорнодольські, д-р Богдан і Тамара Мриц, д-р Роман і Стефанія Барановські, Богдан і Ольга Козак, Дмитро і Клявдія Корбутяки, Теодозія Кічеровська, Іван і Леся Гавпські, д-р Ярослав і Лідія Шав'яки, Іван і Марія Світ, Орест Дутка, Юрій Костів, д-р Юрій і Оксана Старосольські, Іван і Ірена Скорецькі, Михайло і Стефанія Салдани, Марія Карпевич, Христя Карпевич, Ксенія Карпевич-Бирд, Галина Скорецька, д-р Богдан Карановичі, Остап Тарнавський;
по 5.00 дол. — Софія Олесницька, Надія Кокольська, д-р Володимир Сенемах.
Разом зібрано ---------- 1,105.00 дол.
Збірку переводили:
інж. Михайло Пежанський і п. Григорій Яремчук.

Перед прем'єрою музичної комедії „Дейзя" у Філядельфії

Філядельфія, Па. (О. Л-ий) — Багато місячна підготовча праця над реалізацією постави нової музичної комедії — „Дейзя" Оксани Керч добігає кінця і завершиться її прем'єрою у Філядельфії в неділю, 28-го квітня 1974 р. о год. 4:30 по пол. в залі школи Кук гайскул, а в суботу, 11-го травня ц.р. буде вона поставлена в Ірвінгтоні, Н. Дж. о 7-ій год. вечора в залі Ірвінгтон гайскул при 1253 Клінтон Евеню.

Музична комедія була завжди улюбленою розвагою широких кол глядачів. Особливо в Америці безчисленні театри на Бродвеї ставлять музичні комедії, програма яких іде незмінно кілька місяців підряд. І наша музична література має свої славні композиції в цьому жанрі — клясичний „Запорожець за Дунаєм", безсмертна „Наталка Полтавка", „Сватання на Гончарівці" та інші. Навіть у підсовєтській Україні, незважаючи на вимоги партії не лише до змісту, але й до музики, появилось досить багато музичних комедій. І поза межами України, на еміграції були ставлені сучасні твори цього жанру, серед яких одним із клясичних прикладів можна назвати „Лиса Микиту" у поставі Українського Музичного Інституту у Філядельфії.

А тепер виходить на сцену додатковий новий музичний твір легкого жанру — „Дейзя" пера Оксани Керч, музика Ярополка Ласовського, яка під режисурою Володимира Куліша побачить перше своє денне світло на сцені, знову при співпраці і в поставі Українського Музичного Інституту у Філядельфії під керівництвом диригента Юрія Оранського.

„Дейзя" Оксани Керч, відомої авторки повістей „Альбатрос", „Наречений" і „Такий давний рік", написана була десять років тому, але не знаходила театру, в якому можна б було її поставити. Бо ж для постави музичної комедії необхідно мати і співаків і хори, оркестру, танцюристів та особливо акторів, які сполучили б в собі багатогранні таланти — драматичний, вокальний і хореографічний. Тому то цей жанр не такий вже легкий, особливо на еміграції, хоч і маємо багато хорів, співаків, драматичних акторів, як теж і композиторів.

Але Оксана Керч та Володимир Куліш, які за 12 років свого раніщого побуту в Буенос Айрес в Аргентині поставили 20 п'єс українського клясичного і сучасного репертуару, в тому теж уривки з п'єс Миколи Куліша „Патетична Соната" та „Народній Малахій", — не дали за виграну і таки зреалізували тепер поставу „Дейзі". Минулого року композитор Ярополк Ласовський написав до цієї комедії вісімнадцять музичних точок, в тому соля, дуети, трія, танок, хорові пісні, антракти та увертюру.

Авторка „Дейзі" та її режисер Володимир Куліш зуміли піднайти групу молодих ентузіястів, які щасливим збігом обставин поєднали бажані таланти — вокальні і драматичні. Український Музичний Інститут у Філядельфії, з його директором, диригентом Юрієм Оранським на чолі, допоміг своєю малою, повною симфонічною оркестрою в числі 30 осіб (концертмайстер Богдан Мигасюк) і своїм 25-членним дівочим хором УМІ (концертмайстер Галя Сагата-Поритко). Про мистецьке оформлення (декорації, костюми, характеризація, буфатори) подбав артист - маляр Володимир Ласовський, а чотирьох молодих студентів сповняють обов'язки технічного персоналу. Прийшли з поміччю також молоді співаки з чоловічого хору „Прометей". І так при власній адміністрації з допомогою людей доброї волі та під протекторатом Українського Музичного Інституту у Філядельфії „Дейзя" дебютує перший раз на сцені у Філядельфії в неділю, 28-го квітня 1974 року. Її виставу в Ірвінгтоні в суботу, 11-го травня ц.р. спонзорує Відділ АДУК в Північному Ню Джерзі при зокрема великій прихильності та значному вкладі праці його голови інж Любомира Калинича і секретаря цього Відділу АДУК ред. Івана Галія.

Дія комедії відбувається в Америці в родині українського власника фабрики „Допінат" (допомога натурі), а лицедіють у ній: відома з виступів у „Пан Коцький" та „Лис Микита" і численних концертових виступів сопрано Надія Оранська (Апольонія), в ролі Дейзі — студентка музичного факультету Темпл - університету Катруся Оранська, соліст хору „Прометей" баритон Володимир Карпинич (Аморіні), абсольвентка Темпл - університету Оленка Куземська - Карпинич (Збірщиця), член хору „Прометей" студент Андрій Бойко (Скализуб), відома з виступів мистецького читання студентка Зоряна Луцька (Секретарка), Микола Куліш, внук драматурга Миколи Куліша (Доробкевич) та зовсім нові обличчя — молодесенькі гімназистки Роксоляна Чорпіта і Галя Бойчук (Пепсі і Кола) і Мотря Бойко в ролі Дейзиної товаришки.

Під кінець слід підкреслити, що виставу ставить не професійний театр, а виконавцями її так по лінії акторів і співаків, як і по лінії оркестри і хорів є, — за виїмком одної чи двох осіб, — сама молодь, молодь талановита і повна ентузіязму, що пробує своїх сил у драматичному мистецтві і дає надію на можливість поповнення рядів старших і досвідчених працівників драматичного мистецтва. Тому, підходячи з цієї точки зору, годиться дати нашій активній в українському культурному житті молоді повну піддержку численною участю у цих виставах „Дейзі".

Олександер Луцький

60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

гулярним ударом українського війська з московською навалою на горі Маківці, в наших Карпатах. У завзятих боях на Маківці ударилася горстка, бо тільки два і пів куренів УСС з кількома полками гвардійського московського війська. Але стрілецька сила, овіяна духом Мазепи, дала наглядну відсіч московським полчищам. Ця мала горстка УСС відважилась станути проти велетня й довела, що сила ідеї, бажання перемогти може ставити побідний опір ворожим масам загарбників. На горі Маківці залишилось понад 50 могил стрілецьких героїв. Рік-у-рік їхні могили квітчала наша молодь, організувались відвідини цих могил, приносили їм у пошані поклін, а від них набиралися живучої сили до дальшої визвольної боротьби.

Із Українських Січових Стрільців залишилось у живих уже не багато: коло двох сотень залишились на рідних землях, а на чужині, розсіяних по всьому світі до одної сотні. Вони втомлені роками сповнених у праці й посваті для України. Сьогодні вони згуртовані у своєму Братстві, об'єднані стрілецьким духом, так як тоді коли боролися із зброєю в руках в рядах української армії за незалежність української держави.

Із великим запалом, надхнені справжнім патріотизмом воювали УСС в обороні рідної землі й приневолили московську орду залишити те, що вона вважала вже за здобуте.

Маківка оживила наш народ, усвідомила й загартувала його в дальшій боротьбі з кожночасним окупантом наших земель. Маківка стала святощами українського народу. І хоча тепер московсько-большевицький окупант зарівнює могили стрілецьких героїв на Маківці, то їхні безсмертні імена будуть вічні в серцях українців, розкиданих скрізь у широкому світі. Значення збройної перемоги УСС на горі Маківці, те, що ця подія ввійшла не лише до історії наших визвольних змагань, але й створила ідеологічні підвалини для українського народу на десятки, а може й сотки років. У геройчій битві на Маківці, а пізніше Лисоні та на інших численних місцевостях Іхньої славної боротьби, УСС пригадали Московським займанцям, що хоча вони мають десятикратно більшу силу, то мусять коритися і відступати перед духово сильнішими українськими воїнами.

Рештки УСС, які ще живуть, із гордістю дивляться тепер на лицарство Української Повстанчої Армії та вояцтво 1 УД УНА, що хоробро продовжували, почату боротьбу УСС. Можливо молоде покоління буде щасливіше і здобуде раз назавжди українську державу, що ми мали в 1917 - 1920 рр.

У цьому році, коли УСС відзначають 60-ті роковини свого збройного виступу, зобов'язують усіх нас, українців, скласти поклін цим героям, що віддали своє життя за велику ідею на Маківці, пізніше Лисоні та інших численних місцевостях Іхньої оружної боротьби. Іхній дух кличе нас усіх об'єднатися та видержати в цій затяжній визвольній борні з відвічним ворогом українського народу — Москвою.

Треба сподіватись, що вся наша патріотична спільнота включиться у святкування 60-тих роковин УСС і тим віддасть гідну пошану упавшим героям та й поклін тій горстці УСС, які ще живуть, яким Боже Провидіння дало можливість таку рідкісну подію зустрічати.

Збори Відділу КУК-у в Ст. Кетеринс

В неділю, 7 квітня ц. р. в пополудневих годинах в залі Школи ім. кн. Ольги (власність укр. катол. парохії) відбулися Річні Загальні Збори Відділу КУК. Присутніх було 35 делегатів і гостей від 19-ох організацій міста Ст. Катеринс. Зборами провадила президія в складі: Романів Степан, Тиховецький Степан і Драчевич Богдан. По звітах і речевій та доброзичливій дискусії одноголосно уділено абсолюторію і вибрано, згідно з більшості перевибрано Управу і Контрольну Комісію в такому складі: голова адв. Долішний Б., заст. Гладиш М., протокольний секр. пані Гарас С., корресп. секр. Драчевич Б., касієр Захарчинський Ст., вільні члени пані Демяненко Т., Берекета Мир., Контр. ком. Запішний, Замаральський і Романів.

В заключному слові перевибраний голова адв. Долішний подякував всім членам Управи і делегатам за добру співпрацю в минулому році і просив о дальшу співпрацю на будуче, бо лише тоді можна буде мати успіхи в праці. Він обіцяв доложити всіх старань, щоби збільшити збірку громадського фонду КУК, успішніше перевести публічну збірку — Тег-дей, а як не вдасться поправити, то занехати, хоч булоб шкода. Також мається у пляні рушити з місця справу будови старечого дому і завершити об'єднання організацій старших віком людей українського походження.

На закінчення Зборів відспівано „Не пора".

К. Ф.

Заклики ЦК КПСС до першого травня

Москва. — Газета „Правда" з 15 квітня опублікувала аж 60 закликів, які мають бути поширені в СССР до дня відзначування 1-го травня. В цих закликах якоюсь мірою відзеркалено спрямування совєтської внутрішньої і зовнішньої політики на сучасному етапі. З одного боку йдеться про наголошення потреби економічно - господарської розбудови країни, боротьбу на ідеологічному фронті, а з другого — продовжування політики міжнародної „розрадки", очевидно на совєтських умовах.

БІЛІ КРУКИ РОСІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ського дисидента В. Мороза, високо оцінивши його „Репортаж із заповідника ім. Берії"; інформував він і про важкий стан Леоніда Плюща, також із повною симпатією. На тій прес-конференції роздано кореспондентам копію листа акад. Сахарова, П. Літвінова і чеського діяча І. Пелікана із закликом до лівих і ліберальних сил на Заході, щоб вони виступили в обороні прав людини в СССР, в тому в обороні переслідуваних українських діячів, в обороні Церков і т. д. П. Літвінов не зробив виразної заяви щодо розвалу СССР, але все таки з повною симпатією говорив про національних, не - російських дисидентів, у тому й чеських.

Ще важливішою є найновіша заява акад. Сахарова про розчленування СССР на окремі національні держави.

Не менше важливі для української глобальної боротьби проти шовіністично-колоніяльного режиму в Україні і в СССР є заяви нерос ійських борців за розвал СССР. ЦК АБН із Мюнхену повідомив про вихід спогадів українською і англійською мовами Анатолія Радигіна, совєтського кацетника, жидівського патріота, у яких сказано: „Немає боротьби проти Російської імперії без українських героїв, мучеників"... Автор іде далі: „І коли із сусідньої камери задиханий хрипкий голос кричить: „Хлопці, передайте на волю, що я помер за вільну Україну!" — тоді почуєш дихання тисячолітньої нації, яка любить і ненавидить, бунтується і надіється, нічого не забуває"...

Звичайне людське сумління, чи переляк перед націями, які нічого не забувають? — не така важлива причина, чому передові російські дисиденти починають закликати російський народ відмовитися від „коронної ролі" в совєтській тюрмі народів. Так чи інакше, це важливі голоси, які свідчать, що не всі в корінній Росії перестали думати під палицями Ніколая Палкіна, кривавого Сталіна чи по-чекістському підступного Брежнєва. Ми можемо тільки вітати нових послідовників Герцена, який кликав Русь братися за сокиру, пам'ятаючи, що і наш Тарас Шевченко — совість і голос України — закликав будити „химерну волю" не чим іншим, вдаючись до образу сокири, як символу безоглядної боротьби проти колоніяльно - імперського режиму.

Help Wanted Male

GENERAL SHOP HELP
Mechanically inclined.
ECKERT-JOHNSON CORP.
North Bergen, New Jersey
Call (201) 866-9332

ARCHITECTURAL METAL FABRICATORS
& metal fabricators.
ECKERT-JOHNSON CORP.
North Bergen, New Jersey
Call (201) 866-9332

INDUSTRIAL MECHANIC
Capable of troubleshooting & repair of automatic assembly machinery. For day shift: 7-3:30. Company paid benefits & holidays. Call (201) 287-2700.
LEE FILTER DIVISION
Edison, N.J.

Male and Female

KEYPUNCH OPERATOR
Immediate opening, evening. Minimum 1 yr experience on any IBM Keypunch machine, willingness to learn Burroughs keytape. Excellent working conditions, excellent company benefits. 2 wks vacation after 1 year. Paid holidays and more. For interview call E. Linzenbold (201) 843-0350
APTS

ASTORIA GARDENS APTS
3, 4, 4½ rms. Near all conveniences.
Agent on premises.
No fee required.
Open 7 days a week.
20-15 21st Ave.
Astoria, N. Y.
726-4000

НЕМА ТО ЯК НА

СОЮЗІВЦІ!
ОСЕЛІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
Найкраще місце відпочинку і вакацій в Катскільських горах
біля м. КЕРГОНКСОН, Н. Й.

Замовляйте місця завчасу на:
КІМНАТИ - НА НЕЗРІВНЯННИЙ ВАКАЦІЙНИЙ ПОБУТ НА СОЮЗІВЦІ
Гірська природа, відновлені кімнати, домашня кухня, 5 тенісових кортів, відбудовані площі, олімпійського розміру басейн, концерти і розвагові імпрези, забави та багато інших удогідень.

Дитячий Табір
Діти у віці 7-11 р., який тривалість!
для ДІВЧАТ — від 22 червня — до 13 липня 1974 р.
для ХЛОПЦІВ — від 14 липня — 4 серпня 1974 р.

Тенісовий Табір
ХЛОПЦІ і ДІВЧАТА (12-18 р.р.)
від 22-го червня до 3-го липня 1974

Курси Українознавства
від 4-го до 24-го СЕРПНЯ 1974 року

Ім'я _____
і прізвище _____
Адреса _____
Між Кергонксоном і летовищами Ню Йорку, Ньюарку — постійно курсує мікробуси.

ЗАМОВЛЕННЯ ВИСИЛАТИ:
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION ESTATE
Kerhonkson, N.Y. 12446 Тел. (914) 626-5641

СОЮЗІВКА
ПРОГОЛОШУЄ
ТЕНІСОВИЙ ТАБІР
для хлопців і дівчат
У ВІЦІ 12 до 18 РОКІВ
від 22-го червня до 3-го липня 1974 р.
ПРОГРАМА: щоденний прорух, інструкції гри теніса для початківців і заавансованих, основна техніка, тактика, теорія, підготова до турнірової гри.
Інструктори: ЮРІЙ САВЧАК і ЗЕНОН СНИЛИК.
Таборовики повинні привести свій власний виряд (включно з трьома баньками м'ячиків).
ТЕНІСОВИЙ ТАБІР — це найкраща нагода приготовитись до турнірів на Союзівці!
Зголошення висилати на адресу:
SOYUZIVKA
UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE
Kerhonkson, N.Y. 12446 Tel.: (914) 626-5641

Український Народний Союз
влаштовує
ДЕВ'ЯТІ КРАЙОВІ КРУГОЛЬНІ ЗМАГАННЯ
в РОЧЕСТЕРІ, Н. Й.
в СУБОТУ і НЕДІЛЮ
25-го травня 1974 р.
Даблі і сінґлі о год. 1-ій по пол.
26-го травня 1974 р.
год. 1-ша по пол.
Дружинні змагання
Bowling at the Olympic Bowling Hall
1300 Scottsville Rd., ROCHESTER, N.Y.
НАГОРОДИ і
БЕНКЕТ
о год. 7-ій вечора
в UKRAINIAN AMERICAN CLUB
292 Hudson Avenue
Після бенкету —
ЗАБАВА
Оркестра MELODY NIGHTS
Вступ на бенкет і забаву 10.00 дол.
Тільки на забаву — 3.00 дол.
Нагороди будуть роздані під час бенкету.
Промовцями будуть:
ЙОСИП ЛИСОГІР, гол. предс. УНС та дост. суддя
ВОЛТЕР ПЕЛКЕЙ

Відзначення 30-річчя геройської смерти Олега Ольжича

Заходом 10 Відділу ОДВУ в Ню Йорку, 1-го Відділу ОДВУ в Асторії, 1-го Відділу УЗХ в Ню Йорку, „Зарева" та МУНУ, створено ініціятивний комітет, котрий відбув спільне засідання в неділю 31-го березня в домівці ОДВУ в Ню Йорку, з запрошеними представниками усіх Відділів ОДВУ та Братніх Організацій Сходу; були заступлені такі відділи, 1-й Відділ ОДВУ Асторія, 1-й Відділ УЗХ Ню Йорку, 5-й Відділ УЗХ Лігайтон, 10-й Відділ ОДВУ Ню Йорку, 23 Відділ ОДВУ Алентавн, 25-й Відділ ОДВУ Трентон, 31-й Відділ Гемстед, 68-й Відділ Лігайтон, 20-й Відділ Ню Арк, Зарево та МУН.

Оформлено діловий святковий комітет в складі: Р. Крупка — голова, о. Є. Новицький, д-р Р. Клофас, д-р С. Карпінська і М. Ящук — місто-голови; С. Буцьована — секретар, Л. Куделя — фін. референт, Ю. Карпінський голова Зарева — референт зв'язків з льокальною чужоземною пресою, О. Бак Байчук — голова МУНУ, В. Процик, С. Селешко — члени.

Крім ділового комітету вибрано ширший комітет в такім складі: А. Копистянський, П. Пищимуха, Д. Бойдуник; проф. С. Стецик, Р. Куделя, А. Чаповська, О. Гаріс, Л. Верімієнко, А. Гелетканич, М. Граб, Р. Гелетканич, В. Лукницький і К. Вайда.

Рішено гідно відзначити 30-річчя геройської смерти О. Ольжича на Оселі ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні, в неділю 26 травня 1974 р. В програмі — Служби Божі та спільна панахида на могилі героїв. О год. 3-ій пп. доповідь про бл.п. О. Ольжича, та мистецька частина. За дальшими інформаціями прошу слідкувати в пресі.

Роман Крупка

Різне

Українське Висилкове Бюро
ROMAN PARCEL SERVICE.
141 2nd Avenue, New York City
Tel.: (212) 475-7430
ВИСИЛАЄ ПАЧКИ З ОДЯГОМ І ХАРЧАМИ В УКРАЇНУ І ДО СССР. Маємо на складі все потрібне до висилки. Посилаємо також РУБЛЕВІ ЦЕРТИФІКАТИ, АВТА, МОТОЦИКЛІ, ХОЛОДІЛЬНИКИ і ТЕЛЕВІЗОРИ. Урядові години: від понед. до п'ятниці 8:30-6:00 веч., в суб. 8:30-5:00 веч. в неділю від 10-1 по пол.

Випродаж! Випродаж! Випродаж!
Щоб звільнити приміщення, випродую по власній ціні:
КЕРАМІКУ (ПОРЦЕЛЯНА) з Німеччини з українським взором.
Є сети — обідові на 6 і 12 осіб — сети кавові — посуда на овочі, торти, масло, салату, полумиски на м'ясо.
ОБМЕЖЕНА СКІЛЬКІСТЬ!
Roman Iwanycky
136 First Avenue
(Bet. 8th & 9th St.)
NEW YORK, N.Y. 10009
Tel. 228-2266

Real Estate

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ АБО КУПИТИ
БУДИНОК, БИЗНЕС, ЗЕМЛЮ
звертайтеся до
УКРАЇНСЬКОЇ ФІРМИ
GEMINI REAL ESTATE CO.
98 — Second Avenue
New York, N.Y. Tel: 477-8400

20 АКРІВ ЗЕМЛІ
на продаж, чудова, рівна земля і 3 акри озера, близ. Еленвіл, Н. Й., ціна поміркована.
Тел.: (212) 768-0651

Хочете продати свій дім?
Шукаєте помешкання?
Чи маєте помешкання до винайму?
Голосіться до нас. — Ми все готові.
JANCEWYCZ-LEPCAN REALTORS
(212) 849-5099
Вечорами — 847-7075

Funeral Directors

Theodore WOLINNIN, Inc.
Директор Похоронного Заведення
123 East 7th Street
NEW YORK, N.Y. 10009
Tel.: GR 5-1437
СОЛІДНА ОБСЛУГА

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА.
PETER JAREMA
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

SINKOWSKY
FUNERAL SERVICE
3362 Boston Rd.
NEW YORK, N.Y. 10469
Tel.: 863-2475
Директор ЙОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ
Завідує влаштуванням похоронів в капличці, положених в кожнім районі міста. Похорони по мінімальних цінах.

КОВАЛЬЧИК
FUNERAL HOME
Completely AIR CONDITIONED
Займається Похоронами в стейті NEW JERSEY
Ціни приступні для всіх.
Обслуга чесна й найкраща. У випадку смутку в родині, кличте, як в день, так і в ночі.
WILLIAM F. RASLOWSKY, Manager
129 Grand Street
(cor. Warren Street)
Jersey City, N.J. 07302
HEnderson 4-5131

Українська Федеральна Кредитова Кооператива
„САМОПОМІЧ" В ДІТРОЙТІ
На Всі Ваші фінансові Потреби!
Користайте з Найнижчих Відсотків у Вашій Кредитівці
7346 MICHIGAN AVENUE DETROIT, MICHIGAN 48210 841-2390
11838 JOS. CAMPAU AVENUE DETROIT, MICHIGAN 48212 891-4100
28792 RYAN ROAD WARREN, MICHIGAN 48092 573-7074